

Audiokafé, pokus o reflexi v podání Tomáše Beránka, 496716

V osmi semestrálních večerech jsme se potkali při jarním Audiocafé. Žel, situace stížená v té době ještě stále velmi silnou pandemií COVID-19 nám neumožnila potkávat se v prostorách divadelní kavárny, organizátoři se rozhodli pro setkávání skrze platformu Teams. Ústředním tématem všech přehrávaných děl byl restart, a to v jakékoliv formě.

Od čistě duchovní, až po způsoby doposud neprobádané a spíše alternativní, například umělá inteligence. První večer byl ve znamení poslechu jednoho z dílů dokumentu Rok pod rouškou a následné debaty s tvůrci Danielem Kupšovským, Ivanem Novákem, Andreou Hanáčkovou a Martinou Pouchlou. Ti se pustili do líčení příběhů několika lidí, kteří se často s COVIDEM potkali, jak se snaží držet si své morální standarty vysoko, a jak se třeba i postupně vrací do života po covidu prodělaném. Tento „kontaktně-zpravodajský přístup“, protože dokument byl doplněn o tehdy aktuální informace, byl rozhodně zajímavý, a můžu říci, že mě jako první večer velmi bavil.

Druhý večer byl tematicky z mého pohledu asi nejsilnější. Dokument Moje kamarádka Zuzka představily Tereza Reková a Brit Jensen. Upřímně musím říci, že pokud by mi někdo řekl, že u tohoto neuronil alespoň někde slzu, nevěřil bych mu ani slovo. Tohle byl tak dobře zpracovaný dokument, kde bylo dle mého velmi dobře viditelné jak téma duchovního restartu, zapříčiněného Zuzčiným skonem, tak i samotná osobnost a morální síla jí. A bylo to velmi inspirující. Dokonce si dovolím říci, že toto mě bavilo asi nejvíce ze všech večerů.

Nesmrtelnost od Lucie Hecht a Violy Ježkové byla jistě bezesporu pro mnoho lidí zajímavá, pro mne to bylo téma poměrně nudné. Nejsem si jistý, zda to bylo zařazeno programově správně, ale je fakt, že po večeru se Zuzkou by tomu mohlo konkurovat už jenom máloco. Ale především, byť to bylo zcela jistě udělané dokumentaristicky správně, to bylo zahlceno tolika pro mě nezajímavými daty a informacemi, že jsem zkrátka nedržel pozornost ani do poloviny dokumentu. Sluší se asi říci, že jako téma restartu v tomto směru to bylo zřejmě adekvátní.

Moje Terapie od Kláry Tasovské a levicově orientované dokumentaristky Táni Zabloudilové pro mě byla dalším z silných lidských příběhů, velmi dobře a osobitě zpracovaných. Velmi si cením otevřenosti hlavní protagonistky, a celkově musím říct, že byť si osobně nemyslím, že bych terapii chtěl využívat jako formu restartu, tento poslech byl velmi zajímavý.

Na podobně osobité a velmi kontaktní, skoro až intimní vlně se nesou i dva další dokumenty, které jsme měli možnost slyšet. Šutry v čokoládě a Láska za časů korony. První jmenovaný dokument pojednává o komplikovaném vztahu dcery a otce, který se prvně jmenované daří poměrně úspěšně otestovat. Z počáteční nejistoty se na konci vydávají na společnou diskotéku, zkrátka a dobře, konec dobrý, všechno dobré. A musím říct, že bylo příjemné to slyšet. Člověka to leckdy donutí přemýšlet i o vlastních rodinných vztazích.

Láska za časů korony intimní také. Ukazuje navíc problémy několika vztahů, kterým situaci stížila uzávěra několika zemí. „Řekli jsme si, že pokud to bude moc dlouho trvat a naše státy nám budou pořád zakazovat vidět se, tak se prostě vydáme po polích vzdušnou čarou k sobě

a někde v Rakousku se potkáme.“ Tato věta vyřčená českou Danielou o jejím vztahu s italem Jacopem nádherně sumarizuje celý tento dokument. Musím říci, že lepší zakončení celého semestru s Audiokafé jsme si asi nemohli přát, a nezbývá než doufat, že se jim nyní společně daří, a alespoň někteří z těch účastníků se společně opět potkali.

Mělo by také padnout pár slov o více datově, environmentálně založených dokumentech. Zeměvjemy a Pohrobky apartheidu byly oba dva velmi zajímavé, a dobře vyplňovaly prostor mezi těmi spíše intimními snímky, které mě popravdě bavily daleko víc.

Celkově musím říci, že jsem si každý jeden večer strávený s pomyslnou kávou (téměř vždy jsem měl bohužel čaj, protože studenti si zkrátka kávu leckdy nemohou dovolit) náramně bavit, vždy jsem se díky dokonale kouzelné atmosféře dokázal perfektně uvolnit. Zkrátka a dobře, kdybych v příštím semestru nestátnicoval ze žurnalistiky, jakožto svého vedlejšího oboru a tudíž již neměl všechny požadavky splněné, Audiokafé bych si s velkou radostí zapsal znovu.